záporně vycházeje z názoru, že totožnost v podniku předpokládá nejen totožnost živnostenského odvětví, nýbrž i místa pracovních prostředků a řízení — jichž totožnost popřel — přikládal tedy rozhodující význam pro řešení otázky totožnosti podniku i jeho rozsahu a způsobu provozu. Tato hlediska pro posouzení totožnosti podniku považuje nejvyšší správní soud za správná, poněvadž nelze logicky mluviti o tom, že nástupce „provozuje podnik původního dlužníka", jsou-li tu podstatné různosti v těchto, žalovaným úřadem vytčených kriteriích, t. j. v rozsahu a způsobu provozu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 8. března 1927, č. 4707/27.)

K §u 12 zák. čl. XIX z r. 1927. — K včasnosti přihlášky nestačí, že je v přihlašovací lhůtě odevzdána poštovní dopravě, nýbrž musí ve lhůtě k pokladně skutečně dojíti. — Na sporu jest jedině, jak rozuměti jest předpisu §u 12, odst. 1 zák. čl. XIX z r. 1907, jenž ukládá zaměstnavateli povinnost, každou u něho zaměstnanou, pojistné povinnosti podrobenou osobu během osmi dnů, počítajíc od vstupu do zaměstnání, podle ustanovení v této příčině platných přihlásiti u okresní dělníky pojišťující pokladny. Při výkladu tohoto ustanovení různí se stěžovatel a žalovaný úřad v tom, že stěžovatel míní, že rozhodné jest datum, kdy přihlášku odevzdal poštovní dopravě, kdežto žalovaný úřad má za rozhodnou dobu, kdy přihláška dojde k pokladně. Nejv. správ. soud sdílí názor úřadu. Správnosti jeho svědčí již znění cit. předpisu, dle něhož jest zaměstnance přihlásiti během osmi dnů u okresní dělníky pojišťující pokladny. Tím jest označeno místo, u něhož musí přihláška během stanovené lhůty býti podána, a tato lhůta jest jen tehdy zachována, došla-li přihláška ve lhůtě u onoho zákonem stanoveného místa. Výkladu tomu svědčí i ta okolnost, že zákon tam, kde chtěl, aby se dny poštovní dopravy do lhůty nevčítaly, tak výslovně ustanovil (srv. § 181 cit. zák. č. 1).

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8130/27.)

K §u 8, odst. 3 n. z. — Jest nesporno, že jde o náhradu léčebného od 9. února do 7. března 1924, t. j. za 28 dní a že za den převozu, t. j. za den 13. února 1924 účtovaly oba léčebné ústavy ošetřovné; je také nesporno, že dle platných pravidel k tomu byly oprávněny. Na sporu jest jedině, zdali dle §u 8, odst. 3 n. z. nemocenská pokladna jest povinna hraditi léčebné za 28 kalendářních dnů tenkráte, když nemocný jeden a týž den byl ošetřen ve dvou ústavech léčebných a oba účtují za tento den plné ošetřovné a šlo-li tedy ve skutečnosti o 29 ošetřovných dnů. Nejv. správ. soud vyslovil již ve svém nálezu ze dne 23. října 1926, č. 21082/26 (viz Soc. revue, roč. VIII., č. 2, str. 189 — pozn. pis.) právní názor, že dle cit. §u 8, odst. 3 jest nemocenská pokladna povinna hraditi náklady léčení a ošetřování svého nemocného člena po dobu čtyř neděl i tenkráte, když nemocný byl v jeden a týž den ošetřen ve dvou ústavech a oba účtují za tento den léčebné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 17. prosince 1926, č. 26056/26.)

Pensijní pojištění.

Sděluje minist. rada Dr. B. Wellek.

Pojistná povinnost korektora.

Korektor v tiskárně G. Kraus podléhá pens. pojištění, protože jeho činnost je převážně duševní, neboť úkolem Krausovým je, aby odstranil chyby, jež sběhly se při sazbě. Úkolu tomu mohl Kraus dostáti jen